

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในระยะที่ประเทศกำลังพัฒนาการศึกษาอยู่ใน สิ่งสำคัญยิ่งที่จะต้องได้รับการปรับปรุงอย่างรีบด่วนคือการผลิตครู เพราะครูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้การศึกษาของประเทศชาติบรรลุตามจุดหมายที่วางไว้ ถ้าครูมีคุณภาพดี การศึกษาของชาติก็จะดีตามไปด้วย รัฐบาลได้ตระหนักในเรื่องนี้ จึงพยายามสนับสนุนโครงการผลิตครูเป็นพิเศษ ดังจะเห็นได้จากแผนการศึกษาชาติ ฉบับ 2503 ตอนหนึ่งกล่าวว่า "รัฐเป็นผู้จัดการฝึกหัดครูและส่งเสริมสนับสนุนการฝึกหัดครูเป็นพิเศษ เพื่อให้สถานศึกษาต่าง ๆ มีครูผู้ทรงคุณวุฒิสามารถให้การศึกษาได้ผลสมบูรณ์สมความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ"¹

ครูมีความสำคัญต่อระบบการศึกษาของชาติ ครูเป็นผู้ช่วยให้การศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ ของประเทศเจริญก้าวหน้าให้ทันกับความต้องการของวิทยาการต่าง ๆ เพราะในการถ่ายทอดความรู้ และวัฒนธรรมให้ได้ผลดีนั้นต้องอาศัยครูเป็นอันมาก ครูนอกจากจะมีหน้าที่ให้การอบรมสั่งสอนทางด้านวิชาความรู้ให้แก่เยาวชนของชาติแล้ว ยังช่วยให้เยาวชนเหล่านี้ได้มีการพัฒนาการเป็นรายบุคคล ตลอดจน

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, "แผนการศึกษาแห่งชาติ" เอกสารการศึกษา ฉบับที่ 6 (กองเผยแพร่การศึกษา, สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2504) หน้า 9 - 20.

สามารถดำรงชีวิตอยู่ภายในสังคมประชาธิปไตยได้อีกด้วย นอกจากนี้ครูยังทำหน้าที่ เป็นสื่อกลางระหว่างโรงเรียน บ้าน และชุมชนอื่นอีกด้วย ครูจึงได้ชื่อว่า เป็นกลไก ที่สำคัญที่จะช่วยให้งานทั้งหมดในการจัดการศึกษาคำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ได้อย่างราบรื่น

การที่ครูจะได้ทำหน้าที่ต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้น จะต้องมีการเตรียมฝึก ฝนผู้ที่จะออกมาทำหน้าที่เหล่านี้ได้ซึ่งเราเรียกกันว่าการฝึกหัดครู การฝึกหัดครูมี ความสำคัญต่อการศึกษามาก ดังที่ ดร. ป๋วย อึ้งภากรณ์² ได้กล่าวถึงความสำคัญของการ ฝึกหัดครูไว้ว่า "การฝึกหัดครูเป็นเรื่องสำคัญยิ่งในการศึกษา สำคัญยิ่งกว่าเงิน เพราะถ้าเราขาดเงิน เรายังพอหยิบยืมเพื่อนฝูงได้ แต่ถ้าเราขาดครูเราจะยืมครู แหก ครูฝรั่ง ครูจีนมากก็ไม่สู้ดีนัก และยืมชนิกพุกไทยกับเด็กไทยได้มีจำนวนน้อย (ส่วนเงินนั้นพุกกันได้ทุกภาษา) ฉะนั้นการขยายการศึกษาจะกระทำเมื่อใดก็ตาม จะต้องพยายามขยายการฝึกหัดครูก่อน จึงจะเริ่มได้ผลก็จริง ๆ"

สำหรับการฝึกหัดครูของประเทศไทยเรานั้น กรมการฝึกหัดครูและหน่วย งานอื่น ๆ ที่มีส่วนรับผิดชอบใ้กว้างเป้าหมายของการฝึกหัดครู ซึ่งอาจารย์นาฏเฉลียว สุมาวงศ์³ ได้สรุปไว้เป็นหลักใหญ่ ๆ ได้ ๓ ประการ ดังนี้คือ

² ป๋วย อึ้งภากรณ์, "การศึกษา" ประมวลบทความการวางแผนการศึกษา (พระนคร : สำนักงานการวางแผนการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๗) หน้า ๓๕.

³ Nartchaleo Sumawong, "Teacher Education in Thailand" Workshop on Southeast Asia Curriculum Development, The College of Education, Bangkok, August 22 - September 11, 1969 p. 4.

สุขภาพของตนเอง นอกจากนี้ยังทำให้นักศึกษาสามารถที่จะนำความรู้และทักษะในวิชาพลานามัยออกไปสอน และดำเนินการทางคานพลานามัยในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นการสอนวิชาพลานามัยในสถานฝึกหัดครูจึงมีความสำคัญมาก ดังที่นายบุญถิ่น อัตถากร⁴ โลกกล่าวไว้ว่า "...ในคานพลานามัยก็สนับสนุนให้ปฏิบัติกันอย่างจริงจัง ให้รู้จักการออกกำลังกาย และพยายามเป็นอย่างยิ่งทั้งในคานที่เรียกว่า "มีกิน" และ "กินเป็น" เนื่องจากคนส่วนมากยังไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก ถ้าทำได้บริบูรณ์ทั้งสองประการนี้ เราจะได้อุฏที่มีพลานามัยสมบูรณ์ ซึ่งจะ เป็นผลส่งให้จิตใจของแฉว และสติปัญญาดีขึ้นด้วย เมื่อนักเรียนปฏิบัติเป็นกิจนิสัยแล้ว ก็จะได้ไปฝึกฝนอบรมนักเรียนของตนสืบไปภายหน้า"

การสอนวิชาพลานามัยในสถานฝึกหัดครู แฉง ออกเป็นวิชาที่สำคัญ คือ วิชาพลศึกษา และวิชาสุขศึกษา

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความจำเป็น และมีความสำคัญต่อกรรมชีวิตของบุคคลทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยที่บุคคลกำลังอยู่ในระหว่างการศึกษาคณะเรียน จะเห็นได้จากแผนการศึกษาชาติของไทย นับตั้งแต่ฉบับแรก (2475) จนกระทั่งถึงฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2503) โดยเฉพาะในฉบับปัจจุบันได้ให้ความสำคัญแก่วิชาพลศึกษา โดยจัดให้เป็นองคคที่ 2 รองจากจริยศึกษา และในแผนการศึกษาชาติ ฉบับ 2503 ตอนหนึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาว่า "เพื่อจะได้จัดการศึกษาให้แก่กุลบุตร กุลธิดา ได้มีความสมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิตใจ กับทั้งมีน้ำใจเป็นนักกีฬา"⁵

⁴ นายบุญถิ่น อัตถากร, (บรรยาย ณ หอประชุมศาลาอเมริกกัน) "การฝึกหัดครูในประเทศไทย" เรื่องนารูของกรมการฝึกหัดครู 26 สิงหาคม 2511, หน้า 18.

⁵ กรมหลวงศึกษาดิการ, "ประวัติกรมหลวงศึกษาดิการ" คุรุสภา, พ.ศ. 2507 หน้า 308 - 306.

วิชาพลศึกษาอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นวิชาที่ส่งเสริมให้บุคคลได้พัฒนาการทางกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาที่เลือกแล้วเป็นสื่อกลางในการเรียน ดังที่ Dr. Hetherington⁶ ได้ให้คำจำกัดความพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งเกี่ยวกับการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ๆ ของร่างกาย เพื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาที่เลือกตามความเหมาะสมแล้ว ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีร่างกายที่เจริญเติบโต Bucher⁷ ได้ให้คำจำกัดความของพลศึกษาว่า วิชาพลศึกษาเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาอื่น ๆ คือ เป็นวิชาหนึ่งที่ส่งเสริมให้บุคคลได้พัฒนาการทางกาย อารมณ์ จิตใจและสังคม โดยมีกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งได้เลือกเน้นแล้วเป็นอย่างดี เป็นสื่อในการเรียนรู้มากขึ้น

สำหรับวิชาสุขศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก C.V. Good⁸ ได้ให้คำจำกัดความว่า วิชาสุขศึกษา คือการศึกษาแขนงหนึ่ง

⁶ Agnes R. Wayman, A Modern Philosophy of Physical Education, 1960 p.39.

⁷ Charles A Bucher, Foundations of Physical Education, 1960 p. 34.

⁸ Carter V. Good, Dictionary of Education, 1959 p.264.

ที่ช่วยให้บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและการใช้ผลิตภัณฑ์ทางสุขภาพอย่างถูกต้อง ตลอดจนการมีสุขปฏิบัติและการมีทัศนคติที่ดี

Thomas D. Wood⁹ กล่าวว่า "การสุขศึกษา คือ กระบวนการที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ ซึ่งเป็นผลทำให้บุคคล หรือชุมชนได้รับความรู้ มีทัศนคติและการปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับสุขภาพ"

สุขภาพเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบุคคลเป็นอย่างมาก สุขภาพตามความหมายขององค์การอนามัยโลก¹⁰ คือ ภาวะแห่งความสมบูรณ์ ของร่างกายและจิตใจ รวมถึงการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมด้วยดี และคำว่าสุขภาพนี้มิได้หมายความว่าเฉพาะแต่เพียงปราศจากโรค หรือปราศจากทุพพลภาพเท่านั้น" อาจารย์สุชาติ โสมประยูร¹¹ ได้กล่าวถึงความสำคัญของสุขภาพในแง่การศึกษาไว้ว่า "ในแง่ของการศึกษาแล้วสุขภาพถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นต่อความเจริญของงาน และพัฒนาการทุก ๆ ด้านในตัวบุคคลเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ก็เพราะว่า ถ้าเราพิจารณากันอย่างแท้จริงแล้ว ในชีวิตของคนเราจะเห็นได้ว่า สุขภาพ ได้เริ่มบทบาทสำคัญในชีวิตของเราเรื่อยมา ไม่ว่าจะอยู่ในวัยทารก วัยเด็ก วัยผู้ใหญ่ หรือวัยชราก็ตาม ตลอดจนชีวิตของคนเราเลยที่เกี่ยว วัลยเหตุนี้เองในการอบรมสั่งสอน กุลบุตร กุลธิดา จึงต้องมี

⁹ สุชาติ โสมประยูร, "สุขภาพในแง่การศึกษา" กุนยศึกษา, ปีที่ 4 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 2502, หน้า 41.

¹⁰ Ibid p. 43.

¹¹ Ibid p. 44.

เรื่องสุขภาพรวมอยู่ด้วยเสมอไม่ว่ายุคใดสมัยใด จากประวัติการศึกษาจะเห็นได้ว่า แม้ในสมัยกรีกโบราณก็ยังได้สังเกตเห็นความสำคัญของสุขภาพเป็นอย่างมาก เช่น Aristotle และ Plato ได้มีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันว่าก่อนที่เรา จะให้การศึกษาท่านอื่น ๆ นั้น สมควรจะให้เด็กมีสุขภาพดีเสียก่อน นอกจากนี้ในแผน การศึกษาชาติทุกฉบับเราจะเห็นได้ว่า ในความมุ่งหมายของการจัดการศึกษานั้นมี สุขภาพหรือพลานามัยรวมอยู่ด้วยเสมอมา "

ความมุ่งหมายของวิชาพลานามัยในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาการ-ศึกษามีดังต่อไปนี้คือ

1. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย ทางจิตใจ ทางอารมณ์ และ ทางสังคมแก่นักเรียนเด็กหัดครู
2. เพื่อให้นักเรียนเด็กหัดครูสามารถสอนวิชาพลานามัย และจัดทำเนืง โครงการพลานามัยในชั้นประถมศึกษาได้

วิชาต่าง ๆ ที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรวิชาพลานามัยมีดังนี้คือ

พลานามัย 1	หลักการและวิธีสอนพลศึกษา	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
พลานามัย 2	กีฬา	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง
พลานามัย 3	กรีฑา	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง
พลานามัย 4	อนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
พลานามัย 5	สวัสดิกศึกษาและการปฐมพยาบาล	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
พลานามัย 6	สุขศึกษาในโรงเรียน	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
พลานามัย 7	การจัดการแข่งขันกีฬา	2	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
พลานามัย 8	วิธีสอนสุขศึกษา	1	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
พลานามัย 9	กีฬาเฉพาะอย่าง	2	หน่วยกิต	สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

วิชาพลานามัย 1 - 6 เป็นวิชาพิเศษภาคบังคับที่นักศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา จะต้องเรียนให้ครบตามที่กำหนดไว้ สำหรับวิชาพลานามัย 7 - 9 นั้นเป็นวิชาเลือก

การเรียน การสอนวิชาพลานามัย มีมาตั้งแต่เริ่มตั้งสถาบันฝึกหัดครูในระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา แต่การสอนวิชานี้ยังไม่บรรลุผลเท่าที่ควร ผู้วิจัยในฐานะที่ทำหน้าที่เป็นครูสอนวิชานี้ในสถาบันฝึกหัดครูมาเป็นเวลา 3 ปี ได้ประสบปัญหาต่าง ๆ ในขณะที่ปฏิบัติงานอยู่ และอาจารย์ผู้อื่นในหมวดวิชานี้ก็มีปัญหาคล้ายเช่นกัน ผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู เป็นอันมาก และคิดว่าควรจะมีการปรับปรุงการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น จึงให้เลือกทำการวิจัยเรื่องปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู

1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อที่จะศึกษาถึงปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูในหัวข้อต่อไปนี้ คือ

- 1.2.1 หลักสูตร และประมวลการสอน
- 1.2.2 ทัวอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย
- 1.2.3 วิธีการสอน วิธีการวัดและประเมินผล
- 1.2.4 เครื่องอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์การสอน
- 1.2.5 ปัญหาเนื่องจากการบริหารที่มีต่อการสอนวิชาพลานามัย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- 1.3.1 การวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์แก่อาจารย์ในหมวดวิชาพลานามัย ได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

- 1.3.2 เพื่อจะไ้ทราบว่านักเรียนฝึกหัดครูสามารถสอนวิชาพลานามัย
ตามที่สถาบันฝึกหัดครูไ้วางหลักสูตรไว้หรือไม่
- 1.3.3 เพื่อไ้คณะกรรมการที่ปรับปรุงหลักสูตรวิชาพลานามัยในสถาบัน
ฝึกหัดครูไ้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร และประมวลการสอน
และนำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
- 1.3.4 การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่จะทำการศึกษาค้นคว้า
หรือวิจัยเกี่ยวกับวิชาพลานามัยในโอกาสต่อไป

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศทั้ง 25 แห่ง การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาหลักสูตร และประมวลการสอน เครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การสอน ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล และประเมินผลการสอนวิชาพลานามัยเท่านั้น ประชากรที่ใช้ คือ อาจารย์ชาย หญิง ที่สอนเฉพาะวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูเท่านั้น

1.5 คำจำกัดความ

- วิชาพลานามัย หมายถึง วิชาพิเศษในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาที่นักเรียนฝึกหัดครูจะตองเรียนให้ครบ 6 หน่วยกิต
- อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย หมายถึง อาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษา หรือ
สอนวิชาสุขศึกษา หรืออาจารย์ที่สอนทั้งวิชาพลศึกษา
และสุขศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครู
- วิทยาลัยครู คือ สถานที่ใช้สำหรับจัดสอนนักเรียนฝึกหัดครู 2 ระดับ
คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา และระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาการเฝ้าระวังสูง (ป.กศ.สูง) รับนักเรียน
ฝึกหัดครูที่จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา หรือจบชั้น ม.ศ. 5
เข้าเรียนฝึกหัดครูหลักสูตร 2 ปี เมื่อจบแล้วสามารถมีอาชีพ
เป็นครูสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3
และชั้นอนุบาล

วิทยาลัยหมู่บ้าน 1 แห่ง หมายถึง วิทยาลัยครูที่จัดสอนระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา รับนักเรียนยากจนจากท้องถิ่นกันดารทั่วประเทศ
ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 เข้าเรียนตามหลักสูตร 5 ปี เมื่อศึกษา
จบแล้ว ส่งกลับไปเป็นครู ๗ ภูมิภาคเฝ้าระวัง เพื่อสอนนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 4

1.6 รายงานการวิจัยอันที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแล้ว ปรากฏว่า มีผู้ทำการค้นคว้าและวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้
น้อยมากเท่าที่สำรวจได้มีดังนี้ คือ

ในปี พ.ศ. 2502 อุ่น เย็นฤดี¹² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาใน
โรงเรียนมัธยมปัจจุบัน ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" โดยการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์
ตลอดจนการสังเกต ขณะที่ได้ไปทำการสัมภาษณ์ และสนทนากับนักเรียนในเขตเทศบาล โดย
ใช้ประชากรครูพลศึกษา 9 โรงเรียน และนักเรียนในเขตพระนคร - ธนบุรี ผู้วิจัยได้พบว่า
การบริหารงานพลศึกษาไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะในโรงเรียนต่าง ๆ ยังขาดสนาม อุปกรณ์-

¹²

อูน เย็นฤดี "การศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ"
วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ พ.ศ. 2502.

พลศึกษา ตลอดจนครูพลศึกษา ก็มีปริมาณไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดวิธีการจัดการบริหารที่ดี การดำเนินการ เป็นไปโดยไม่มีระเบียบแบบแผน ผู้วิจัยได้เสนอแนะในตอนท้ายว่า การพลศึกษาจะประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับทัศนคติด้วย ดังนั้น ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของครูพลศึกษาที่จะช่วยให้ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา

ในปี พ.ศ. 2503 พจนา เสตะกัณณะ¹³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคตินักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" โดยศึกษากับนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาส่วนกลาง ในจังหวัดพระนครธนบุรี รวม 6 สถานศึกษา จำนวนนักเรียน 720 คน ศึกษารายละเอียดแบบสอบถาม และนำผลมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติโดยใช้วิธีการร้อยละ ผู้วิจัยได้พบส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษาคงต่อไปนี้ คือ นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา มีความต้องการให้ทางโรงเรียนจัดหาอุปกรณ์พลศึกษาให้พอเพียงแก่จำนวนนักเรียน สำหรับสถานที่ที่พอมืออยู่บ้าง ก็ควรปรับปรุงใหม่สภาพดีขึ้น ซึ่งแสดงว่า ขาดทั้งอุปกรณ์การกีฬาสนามรวมทั้งสถานที่ด้วย ผู้วิจัยได้เสนอแนะในตอนท้ายว่า โรงเรียนฝึกหัดครูควรจะมีโครงการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้สนองความต้องการของนักเรียนด้วย

ในปี พ.ศ. 2507 กิติมา เบอ์เจริอู¹⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2507 ในเขตจังหวัดพระนครธนบุรี

¹³ พจนา เสตะกัณณะ "การสำรวจทัศนคติของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตร-วิชาการศึกษาส่วนกลาง" วิทยานพนธ์ คณะครุศาสตร์ พ.ศ. 2503.

¹⁴ กิติมา เบอ์เจริอู "ความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2507 ในเขตจังหวัดพระนครธนบุรี ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" วิทยานพนธ์ เพื่อรับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ 2507.

ที่มีต่อวิชาสุศึกษา โดยการใช่แบบสอบถาม ประชากรไชนักเรียนชายหญิงจำนวน 2,292 คน โดยการใช่สุ่มตัวอย่างตามแบบของ Cluster Sampling ไค้จำนวนนักเรียน 600 คน เมื่อไค้แบบสอบถามแล้วนำมาหาค่าสถิติไค้ด้วยการหาค่าร้อยละ พบว่านักเรียนชายมีความสนใจมากที่สุดในเรื่องของประโยชน์ของการออกกำลังกาย และการพักผ่อน โรงเรียนควรจะไค้จัดไค้ให้นักเรียนไค้ ออกกำลังกาย และมี การพักผ่อน อย่างถูกวิธี

ในปี พ.ศ. 2508 รัตนา วัฒนกุล¹⁵ ไค้ศึกษาเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชา-พลศึกษา พบว่า สนาม อุปกรณ์ ห้อง เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว โรงฝึกพลศึกษายังไม่เพียงพอ กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดไค้แก่ ว่ายน้ำ แบดมินตัน กระโดดค้ำ การช่วยคนตกน้ำ ว่ายน้ำ การบริหาร รำไทย ตามลำดับ สำหรับกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด หรือไม่สนใจเลยไค้แก่ แสนค้บอล ซอฟบอล ซฟเฟิลบอล ความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าพลศึกษาไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนเลย ในค้านการสอนนักเรียนเห็นว่า ควรจะพิจารณาถึงทักษะความรู้เกี่ยวกับกติกา ทศนคติ การเป็นผู้นำ การเป็นผู้ตาม การตรงต่อเวลา และเวลาเรียนสม่ำเสมอ

ในปี พ.ศ. 2509 ร.ศ.ชั้น พัดลม¹⁶ ไค้ศึกษาเรื่อง "การบริหารการศึกษาค้านสุศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" ไค้ด้วยการใช่แบบสอบถาม ถามผู้บริหารการ-

¹⁵ รัตนา วัฒนกุล "การสำรวจความคิดเห็นนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" วิทยานิพนธ์ เพื่อรับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ 2508.

¹⁶ ร.ศ.ชั้น พัดลม "การบริหารการศึกษาค้านสุศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" วิทยานิพนธ์ เพื่อรับปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย 2509.

สุชศึกษา และผู้สอนสุชศึกษาที่กำลังปฏิบัติงานอยู่ในสถาบันการฝึกหัดครูทั้ง 27 แห่ง ซึ่งมีประชากรเป็นตัวแทนในการศึกษา 40 คน ผลของการวิจัยพบว่า การสุชศึกษา ในสถาบันการฝึกหัดครูประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ประการ คือ การสุชากิจาโรงเรียน บริการอนามัยโรงเรียน และการสอนสุชศึกษาในโรงเรียน พยาบาลประจำโรงเรียน และอาจารย์ผู้สอนสุชศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบงานในหน้าที่ 5 อย่างคือ การสุชากิจาโรงเรียน บริการอนามัยโรงเรียน หลักวิธีสอนสุชศึกษา การบริหารสุชศึกษา และงานพิเศษอื่น ๆ ส่วนปัญหาที่เป็นอุปสรรคของการบริหารสุชศึกษาโรงเรียนได้แก่ การเงิน อาคารสถานที่ อุปกรณ์สุชศึกษา บุคคลากรน้อยไป

ในปี พ.ศ. 2510 สุมมมาลย์ สุเทพภักดี¹⁷ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรค และปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" ด้วยการใช้แบบสอบถาม ถามนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาทั้ง ป.กศ.ต้น และป.กศ.สูง นำผลการสำรวจมาคิดค่าทางสถิติเป็นร้อยละ พบว่า สถานที่ในการเรียนวิชาพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ห้องปฐมพยาบาลก็ยังมีไม่เพียงพอแก่จำนวนนักศึกษา ความคิดเห็นของนักกีฬาเกี่ยวกับอุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอนกิจกรรมพลศึกษานั้น นักศึกษาเห็นว่าอุปกรณ์สำหรับสอนว่ายน้ำมีเพียงพอ อุปกรณ์สำหรับแบคมินตันมีไม่เพียงพอ อุปกรณ์ที่ไม่มีเลย คือ อุปกรณ์สอนฟันดาบ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อผู้สอน นักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่าอาจารย์พลศึกษาเคร่งครัดระเบียบวินัยมาก จนกระทั่งไม่ยอมให้นักศึกษาพักเหนื่อยในระหว่างชั่วโมงที่สอนเลย แต่ตอนท้ายชั่วโมงอาจารย์พลศึกษาก็ได้

¹⁷สุมมมาลย์ สุเทพภักดี "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" วิทยานิพนธ์ เพื่อรับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์

ให้เวลาสำหรับพักเหนื่อย และเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผลนั้น นักศึกษามีความคิดเห็นว่าอาจารย์พลศึกษาควรมีการสอบทุกครั้งเมื่อจบบทเรียนแล้ว แต่นักศึกษามีความเห็นว่าจะไม่ควรมีการสอบข้อเขียนเวลาที่ อาจารย์พลศึกษาสอนไม่ทันหลักสูตร อาจารย์พลศึกษาส่วนมากมักให้นักเรียนมาเรียนนอกเวลาโดยจัดชั่วโมงเพิ่มขึ้น ปัญหาสำคัญที่อาจารย์พลศึกษาพบ คือ ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาแต่ละคนไม่เท่ากัน สถานที่และอุปกรณ์ในการสอนกิจกรรมพลศึกษายังไม่เป็นการเพียงพอแก่นักเรียน

ในปี พ.ศ. 2511 อนันต์ อัครชู¹⁸ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอน และปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาลในภาคศึกษา 1" โดยใช้แบบสอบถามอาจารย์ใหญ่และนักเรียนจาก 99 โรงเรียน และนำมาหาค่าทางสถิติโดยใช้ t - test ผลจากการวิจัยพบว่า การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากเป็นในด้านการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายของนักเรียนให้มีความแข็งแรงสมบูรณ์ กิจกรรมที่โรงเรียนนิยมสอนมาก คือ กายบริหาร การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน เน้นเรื่องความสามัคคี การแข่งขันระหว่างโรงเรียนเน้นในเรื่องกฎกติกา กีฬาที่นิยมกันมาก คือ บาสเกตบอล เรื่องจำนวนครูพลศึกษา สถานที่ในการสอนและอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา ห้องน้ำ ห้องส้วม ยังมีไม่เพียงพอแก่จำนวนนักเรียน งานและหน้าที่ของครูพลศึกษามากเกินไป ความมุ่งหมายในการสอนวิชาพลศึกษา การแข่งขันกีฬาภายในและระหว่างโรงเรียน

¹⁸อนันต์ อัครชู "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคศึกษา 1" วิทยานิพนธ์ เพื่อรับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2511.

การจัดกิจกรรมพิเศษของครูพลศึกษา และอาจารย์ใหญ่ยังมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ในปี พ.ศ. 2513 เสมือน พิธิศกุล¹⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและบริหารค่านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถาม อาจารย์พลศึกษา จำนวน 62 คน จาก 26 แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่าอัตราส่วนของอาจารย์พลศึกษาต่อจำนวนนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา ยิ่งต่ำกว่าอัตราที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้แล้ว อาจารย์พลศึกษาส่วนมากมีวุฒิทางพลศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี อุปกรณ์การสอนรวมทั้งสถานที่ในการสอนยังมีจำนวนไม่พอเพียงแก่จำนวนนักเรียน

ในปี พ.ศ. 2514 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์²⁰ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษามัธยมในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูที่สอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนสังกัดเทศบาล โรงเรียนสังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดพระนคร รวม 140 โรงเรียน มีจำนวน 270 คน เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว นำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยคิดเป็นร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลของการวิจัยปรากฏว่า

005985

¹⁹ เสมือน พิธิศกุล "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารค่านพลศึกษาในสถานศึกษาฝึกหัดครู" วิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2513.

²⁰ สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" วิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2514.

๒. สภาพการสอนวิชาพลศึกษาในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้นทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษาด้วย มีวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า การสอนวิชาพลศึกษาเน้นให้นักเรียนรู้จักเป็นผู้นำและผู้ตามและผู้ที่ดี การจัดกิจกรรมการสอนไม่มีความก้าวหน้า กิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่กว้างขวาง วิธีสอนส่วนใหญ่ครูทำให้เด็กดู และให้เด็กทำตาม การดำเนินการสอนในช่วงเวลาพลศึกษายังขาดหลักการและวิธีการวัดผลเน้นความประพฤติและมารยาท

๒. ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาที่ครูส่วนใหญ่ประสบ คือ ครูไม่มีเวลาพอที่จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขาดอุปกรณ์การสอน สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนวิชาพลศึกษาน้อยกว่าวิชาอื่น ผู้ปกครองเอาใจใส่การเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนน้อย ครูเคยนำชั่วโมงวิชาพลศึกษาไปใช้ทำกิจกรรมอย่างอื่นสอนไม่ทันหลักสูตร และมีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย

๓. ครูส่วนใหญ่ต้องการให้มีการปรับปรุงการสอนวิชาพลศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนพลศึกษา อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ความร่วมมือของผู้ปกครอง และผู้บริหาร และต้องการให้มีการอบรม และนิเทศการสอนมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1961 Luther Clarence Schwich²¹ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "An Evaluation of A Teacher Education Program in Health and Physical Education" ข้อมูลได้มา 3 ทาง คือ ทางแรกได้มาจากการศึกษาคนคว่าขอเขียนต่าง ๆ ทางที่ สอง ได้มาจากการ rate ของครู ทางที่สาม

²¹Luther Clarence Schwich, "An Evaluation of A Teacher Education Program in Health and Physical Education," Dissertation Abstract A. Vol. 22, No. 1, July 1967.
p. 145 - 146.

ได้มาจากคณะอาจารย์ และเอกสารต่าง ๆ ที่ Concordia Teachers College
ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ครูไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่เหมือน ๆ กัน มักจะทำตามความพึงพอใจมากกว่าซึ่งอาจจะเนื่องมาจาก

- ก. เพราะว่าไม่ได้มีการพัฒนาการโปรแกรมต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- ข. ครูมีความรู้สึกว่า คนเองไม่มีความสามารถที่จะทำ
- ค. ครูไม่ได้คิดว่าควรปฏิบัติหน้าที่บางอย่างนั้นเป็นที่น่าพึงพอใจ

2. โปรแกรมการฝึกหัดครูนั้นช่วยให้นักเรียนฝึกหัดครูมีความสามารถ
ทั่ว ๆ ไป แต่ในทางด้านวิชาพลศึกษามักยังคงค้างคั้งนั้น เป็นแต่เพียงเครื่องมือให้นัก
เรียนมีความรู้พิเศษมากขึ้นเท่านั้น

3. ในขณะที่โปรแกรมวิชาพลศึกษามักยังคงค้างคั้งนั้น เป็นเครื่องช่วยให้นัก-
เรียนมีความรู้ ความสามารถ แต่โปรแกรมที่จกนั้นมิได้ช่วยเหลือนักเรียนได้เพียง
พอจนบรรลุถึงระดับความสามารถตามที่มีข้อเขียนได้เขียนไว้

4. ควรจะจัดวิชาโทพลศึกษาขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีความรู้ความ
สามารถสูงชันมากกว่านักเรียนครูที่เรียนวิชาพลศึกษาภาคบังคับมาแล้ว

ในปี ค.ศ. 1966 Griffin²² ได้ทำการศึกษาเรื่อง " An
Evaluation of the Physical Education Program for Men
in Selected Universities" ใช้วิธีการประเมินผลแบบของ Neilson
Commer - Griffin Scored Card ผลการวิจัย พบว่า สถานที่ในการจัด

²² Leon Everret Griffin, "An Evaluation of Physical
Education Programs for Men in Selected Universities"
Dissertation Abstract A. Vol. 27, No. 11, May 1966,
p. 3707 A - 3708 A.

กิจกรรมกลางแจ้งจะดีกว่าสถานที่ในการจัดกิจกรรมในร่ม อุปกรณ์การสอนที่เป็นวัสดุ
 ลื่นเป็ลื่องไค้แก่ ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ลูกชนไก่ เป็นต้น ที่มีความจำเป็นต้อง
 ใช้กิจกรรมพลศึกษายังมีน้อยมาก มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เห็นว่างบประมาณเป็นเรื่อง
 สำคัญ และยังไม่พอเพียง ส่วนเรื่องสถานภาพของอาจารย์พลศึกษา เช่น เงินเดือน
 หน้าที่โดยทั่ว ๆ ไป นับว่าอยู่ในเกณฑ์เกี่ยวกับอาจารย์สาขาอื่น ๆ ผู้วิจัยได้เสนอ
 แนะนำในการวางแผนพลศึกษาต่อไป ควรจะให้นำผลการวิจัยนี้ไปช่วยพิจารณาด้วย
 เช่น มหาวิทยาลัยควรจัดสรรงบประมาณให้เป็นการแน่นอน สำหรับการพลศึกษาให้
 เป็นการพอเพียง จัดหาสถานที่ที่จำเป็นในการเรียนการสอนพลศึกษา เช่น สนาม
 กีฬาต่าง ๆ โรงฝึกพลศึกษา ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียนที่เรียน
 พลศึกษา ฯลฯ ให้มากพอทั้งจัดเพิ่มชั่วโมงพลศึกษาให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

ในปี ค.ศ. 1969 Silvester²³ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "Attitude
 to Physical Education in the Primary School" โดยใช้แบบสอบถาม
 ถามผู้บริหารพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน 172 คน เป็นตัวแทน
 ประชากรผู้วิจัย พบว่าทัศนคติของครูพลศึกษาจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับอายุของครูพลศึกษา
 ด้วย ครูพลศึกษาในระดับประถมศึกษาควรมีอายุน้อย และในทำนองเดียวกัน ผู้สอน
 พลศึกษาถ้าได้ับการศึกษาทางค่านพลศึกษามาโดยตรงจะทำให้มีทัศนคติในทางที่ดีคือ
 วิชาพลศึกษามากขึ้น ผู้วิจัยพบว่า ครูที่มีวุฒิปริญญาสูงกว่าจะมีความเข้าใจในหลักการ
 และวิธีสอนพลศึกษาได้ดีกว่าด้วย สำหรับครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษานั้นส่วนใหญ่สอนโดย
 ปลดปล่อยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพังไม่มีหลักการและวิธีสอนซึ่ง

²³P.J. Silvester, "Attitude to Physical Education
 in the Primary School," Physical Education, Vol. 61, No.
 183, July 1969. p. 32 - 36.

เป็นสาเหตุทำให้ไม่สามารถทำให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จได้ ฉะนั้นผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรจัดเพิ่มจำนวนครูพลศึกษาที่มีวุฒิพลศึกษา เพื่อทดแทนครูพลศึกษาที่ไม่มีวุฒิที่ยังทำการสอนอยู่ในขณะนี้ ทั้งนี้เพราะครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในหลักการพลศึกษา มีวิธีสอนรวมทั้งมีความสนใจในความเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการต่าง ๆ ของวงการพลศึกษา อนึ่ง ควรจัดวิทยากรทางพลศึกษาขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือและสาธิตกับโรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ ซึ่งจะก่อประโยชน์ให้แก่นักเรียนประถมศึกษาเอง แทนที่จะปล่อยให้ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาต้องพึ่งตนเองแต่ฝ่ายเดียว

ในปี ค.ศ. 1971 Becker²⁴ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "An Evaluation of Physical Education Programs For Men In Oregon - Community Colleges" โดยส่งจดหมายเชิญร่วมประชุมเพื่อประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยชุมชน 12 แห่ง และไปเยี่ยมวิทยาลัยอีก 8 แห่ง ๆ ละ 1 วัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ครูผู้ช่วยสอนให้ความร่วมมือดีเลิศ
2. คณะอาจารย์ผู้สอนดี แต่การเตรียมการทางด้าน Physical Education Science. นั้นยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยและกิจกรรมที่จัดยังไม่ดี
3. เครื่องมืออำนวยความสะดวกต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

²⁴ Charles Jacob Becker, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men In Oregon Community Colleges" Dissertation Abstract A. Vol.31, No.20, April 1971, p. 5172-5173 A.

4. การจัดโปรแกรมต่าง ๆ และการฝึกหัดครูยังไม่ดี
5. โปรแกรมทั่ว ๆ ไปของวิทยาลัยยังต่ำกว่าภาคเฉลี่ย มีข้อเสนอแนะว่าควรจะมีผลการประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาอีกครั้งหนึ่งในอีก 5 ปีข้างหน้า

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ถ้าหากจะไม่สมบูรณ์อาจจะเนื่องมาจากข้อบกพร่องบางประการ เช่น

อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามอาจจะตอบไม่หมดทุกข้อ ทำให้ข้อมูลที่ได้นั้นไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้อาจารย์ที่สอนวิชาอื่นแต่มาช่วยสอนทางด้านวิชาพลศึกษา และวิชาสุขศึกษาอาจจะยังไม่เข้าใจในเรื่องหลักสูตรวิชาพลศึกษา และวิชาสุขศึกษาอย่างละเอียด ดังนั้นในการวิเคราะห์หลักสูตร อาจารย์ผู้กรอกแบบสอบถามอาจจะไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดถูกต้องเท่าที่ควร

